

APPENDIKS D – Geminittisk språk/grammatikk

Jeg har latt overskriften på dette appendikset bli sående i sin opprinnelige form, selv om jeg kun har maktet å gi et nokså usystematisk og mangelfullt innblikk i den geminittiske grammatikken. I løpet av 2. halvår 2004 regner imidlertid initialgruppen å ha en godt gjennomarbeidet utgave av grammatikken klar. Inntil da får dere nøye dere med mitt bidrag.

Geminittiske ord har vanligvis et tegn # ' ~ @ ꝛ og * \ blant de siste tegnene i ordet:

Tegnet # angir at ordet er et substantiv

Tegnet ' angir at ordet er et adjektiv

Tegnet @ angir at ordet er et verb

Tegnet ~ angir at ordet er et adverb

Tegnet ꝛ angir at ordet er en preposisjon

Tegnet * angir at ordet er et pronomen

De virkelige geminittiske tegnene har naturligvis ikke de samme grafiske uttrykkene som # ' @ ~ ꝛ *. Disse figurene er ene og alene valgt for å illustrere teknikken.

Selve ordstammen er felles. La oss anta at ordstammen for "tyngde" og "tung" på geminittisk er "xyz". Da ville substantivet "tyngde" blitt skrevet med # til slutt, dvs "xyz#". Adjektivet "tung" ville blitt skrevet med ' til slutt, dvs som "xyz'".

Substantiv finnes i 3 klasser for hankjønn, hunkjønn og intetkjønn:

Alle abstrakte substantiv er av intetkjønn. Likeledes er nøytrale ord som "stein" intetkjønn, samt ord som angir en art eller en klasse, for eksempel "esel". Hannkjønns- og hunkjønnsord følger "naturen". Ordet "gutt" er hankjønn og "pike" er hunkjønn. Substantivene er etterfulgt av tall som angir kjønn etter følgende regel:

problem	=	problem#0
gutt	=	gutt#1
jente	=	jente#2

Alle ord som slutter på "0" er av intetkjønn.

Alle ord som slutter på "1" er av hankjønn.

Alle ord som slutter på "2" er av hunkjønn.

At tegnet for tallet "2" angir hunkjønn, kan henge sammen med at hunkjønn i svanger tilstand bærer mer enn ett liv. I alle fall er dette en god huskeregel.

Nøytrale ordstammer kan også finnes i kjønn form:

Ordet "barn#0" har korresponderende former som "barn#1" og "barn#2". De betyr nærmest "guttebarn" og "pikebarn". Artsordet "esel0#" ville gitt ordene "esel#1" og "esel#2" for "eselhingst" og "eselhoppe" respektive.

I språket forekom substantivene både i ubestemt og bestemt form.

Her gjelder følgende enkle regel:

problem	=	problem#0
problemet	=	problem##0

gutt	=	gutt#1
gutten	=	gutt##1

jente	=	Jente#2
jenta	=	Jente##2

Reglene for entall og flertall er også enkle. Tallet til slutt i substantivet ble rett og slett angitt 2 ganger:

problemer	=	problem#00
problemene	=	problem##00

gutter	=	gutt#11
guttene	=	gutt##11

jenter	=	jente#22
jentene	=	jente##22

Reglen for genitiv er like enkel. Et spesialtegn blir benyttet og hengt på helt til slutt. Jeg har valgt å vise genitiv-tegnet som x.

Således blir:

gutts	=	gutt#1x
jentenes	=	jente##22x

Reglen for adjektivenes bøyning kan illustreres med følgende:

stor	=	stor'0
større	=	stor'1
størst	=	stor'2

Adverb blir bøyd på samme måte som adjektivenes. Her brukes et annet tegn foran tallene. Jeg har valgt å vise dette tegnet som ~.

Reglen for adverbene kan illustreres med følgende:

fort	=	fort~0
fortere	=	fort~1
fortest	=	fort~2

Verbene følger samme regler som andre ordklasser. Jeg har valgt å bruke @ som verbtegn.

Alle infinitivsformer av verb slutter med @0.

Alle presensformer av verb slutter med "@1", mens verb i imperfektum konsekvent ble skrevet med "@2".

Perfektum partisipp blir avsluttet med "@3"

Presens partisipp blir avsluttet med "@'", dvs et "adjektivisert" verb i og med at '-tegnet for adjektiv etterfølger @-tegnet for verb.

Reglen for verbets bøyning i tid kan illustreres med følgende:

å bli	=	bli@0
-------	---	-------

blir	=	bli@1
ble	=	bli@2
blitt	=	bli@3

Bruken av bøyningsformer som futurum og kondisjonalis er ikke avklart ennå.

Det er et slektskap mellom substantiv, adjektiv og verb: Ordstammen "barn" har en verbform "barn@0" som nærmest betyr "å føde". Stammen i ordene for unger av dyr som "**kalv**#0", "**kalv**#1" og "**kalv**#2" finnes også i verbet "**kalv**" som således har betydningen "å kalve".

På en tilsvarende måte betyr "**ung**#0" det samme som "unge" (substantiv), mens "**ung**'0" betyr "ung" (adjektiv). "**ung**@0" betyr atter "å føde". Mange geminitiske ord finnes i doble kombinasjonsformer, der man får uttrykt mye med relativt få tegn: "født oksekalv" kan uttrykkes på følgende komprimerte måte: "kalv#1@2" der #1 angir substantivet i hankjønn og @2 angir verbet i imperfektum. I slike kombinasjoner gjelder følgende rangordning mellom de enkelte ordtypene: Substantivangivelsen kommer før verbangivelsen som igjen kommer før eventuell adjektiv- og adverbangivelse.

Det finnes også hjelpeverb, refleksive, transitive/ intransitive verb og bøyning av verb i passiv og aktiv form. I skrivende stund har jeg ennå ikke klart å systematisere alt dette. Så langt har jeg heller ikke klart å kartlegge en eventuell bruk av verb i konjunktiv. Jeg vet at flere av medlemmene i initialgruppen nå arbeider innenfor dette området.

En eiendommelighet ved det geminitiske språket er at visse variasjoner av tegn synes å angi en form for valør ved selve ordet – gi ordet en mer nyansert betydning. I det norske språket kunne dette sammenliknes med at man skulle skille mellom ”sten” og ”stein” i ”edelsten” og ”gråstein”, eller skille mellom ”sne” og ”snø” i ”snekorn” og snøskavl”.

Den gjennomsnittlige ordlengden er på 6,9 tegn – rundt 2 tegn mer enn i indoeuropeiske språk. Dette skyldes all den informasjonen om selve ordet som man direkte kan lese ut av det, uten å ha lært ordet fra barnsben av. På den annen side er selve ordstammen kortere.

Det geminitiske språket i speilet er gjort enkelt for at det skal være lett å tolke: Bokstaver forekom i ett og samme format, og ikke som små eller STORE. Setningene er korte og står på egne ben. Bisetninger forekommer ikke. Flertallsbøyning av verb, adjektiv og adverb forekommer ikke. Det forekommer heller ikke ulike former av verb avhengig av pronomenet, slik som på engelsk ”you are/ he is” osv.

Ingen ord har sterke bøyninger som ”går/gikk”, ”mann/menn” eller ”stor/større”.

Angående pronomener, preposisjoner, konjunksjoner med mere gjelder diverse enkle, logiske prinsipper som gir ekstra informasjon på kjøpet. Ei heller krever preposisjoner ulike kasusformer av substantivene, slik vi er vant med på tysk ”durch den Mann / nach dem Mann”.

Det synes ikke å eksistere kasusbøyninger av substantiv i nominativ, akkusativ, dativ, med flere. Dog skal bemerkes at studiet vedrørende en eventuell kasusbruk ikke er fullført.

Ord og setninger er underlagt en nærmest matematisk minimalistisk syntaks. Geminittisk er som et programmeringsspråk.

Når du ser på ordene i eksemplene gitt ovenfor, så svir ordbildene i øynene dine. Dette skyldes at eksemplene er gitt basert på tegn og begrep du har sett før, men neppe sett kombinert på denne måten. Det hadde ikke svidd like mye å sett et ord som ”fyrtaplom”, fordi dette ordbildet virker mer vanlig. Dette gjelder de geminittiske ordene også. Man venner seg raskt til ordbildene. De ulike endelsene (~1, #22, osv), blir noe man ser som et bilde uten å lese dem, slik man registrerer trafikkskilt, eller som kinesiske ordtegn.